

1

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Χαμόγελο ξαπλώθηκε μιὰ μέρα στήν καρδιά μου,
Τὴ χάιδεψε, τὴ γλόκανε μ' ὀλόθερμη ἀνοή,
μὰ ἦταν πλάνο·

κι' ὅταν ἡ νύχτα πλάκωσε, μαζὺ μὲ τὴ χαρὰ μου
μὲ μιὰς τὸ χάνω.

Τὸ χάνω . . . Ποῦ φτερουγίσαε;

Νυχτιά μου μὴν τὸ εἶδες; . . .

ἀστέρια; . . . ἀσπρολούλουδα; . . .

κῦμ' ἀπαλό; . . . ἀχτίδες; . . .

μὴ τὸ εἶδατε; τ' ἀναζητῶ, μὰ ὅμως δὲν τὸ βροσκω
γῆ κι' οὐρανὸ σκαλίζω μὲ τὴ σκέψι·

παντοῦ, παντοῦ πειῶ.

μὰ ἔφυγε . . . ναί! ἔφυγε, τοῦ κάκου τὸ ζητῶ.

Σκορπίσθη μακρὰ πολὺ, στὴ λουλουδένια πλῆσι·
στοῦ ἄπειρο τὸ διάφανο, μέσα σ' ἀτέλειωτη βραδεία,
ἐκεῖ νὰ ἡσυχάσῃ·

καὶ τώρα στήν καρδιά

ποῦ τόπος γιὰ χαμόγελο σιασίδι καὶ γωνία—

καὶ στήν πικρὴ τὴ σκοτεινιά

ἓνας πλατιεῖται θλιβερὰ διαβάτης, ἓνας μόνος

οὐ φάντασμα,—ὁ πόθος!

2

ΕΛΑ Μ' ΕΜΕΝΑ

α'.

Φύγε ἀπ' τὸν κόσμο τὸ σκληρό· τὴν πλάνα εὐμορφία του
σβύσε ἀφ' τὴ σκέψη, ἀφ' τὴν ψυχὴ.

μέσα στὴ σκοτεινιά του

στὴν τόση,

ὅπου τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμμα ἀντηγεῖ,

φυλάξου! θάχῃ πάντοτε ἡ μοῖρα σου γρομμμένα

κάτι νὰ σὲ ματώσῃ—

"Ελα μ' ἐμένα.

β'.

Φύγε ἀπ' τὸν κόρφο του μακρὰ καὶ στὴ θερμὴ μου
ποῦ λαχταρᾷ γιὰ σένα

[ἀγκάλη

καὶ πάλλει,

κάποιο καινούργιο ὄνειρο θὰ βρῇς ἐκεῖ γλυκὸ

καὶ κάποιον πόθο μυστικό.

Τῆς ἀνοιξὶς τὰ λούλουδα καὶ τοῦ Μαγιοῦ τῆς εὐωδίας
σιὰ βάρη τῆς ἐσκόρπισα νὰ σ' ἀπαλοχαϊδεύουν,
καὶ σὰ μαλλιά σου τὰ φιλιὰ νὰ νοιώθῃς σκορπισμένα
τοῦ ἔρωτά μου τοῦ ἄγνωστου, ποῦ μόνον σὲ γυρεύουν—
"Ελα μ' ἐμένα.

γ'.

Χρῖνα πολλὰ ἐγύρευα μεσ' στ' οὐρανοῦ τὴν εὐμορφία
νὰ βρῶ τὸ εἰδωλό σου,
καὶ μεσ' στῶν πλάνων λογισμῶν τὴ μέθη τὴ γλυκεῖα
τὸ πρόσωπό σου.

"Όταν τὴ νύχτα ἔγερνα τὸ φλογερὸ κεφάλι,

— ποῦ ἔχει ρεῖσθη κι' ἀπὸ μέσα γερατειά,—

νὰ ξαποστάσῃ, κι' ἄφωνα τὴν κουρασμένη μου ματιὰ

σιὸ σκότος νὰ γυρνᾷ,

ὅαν κἄτι νὰ ζητήῃ.

ἔσένα πάντα ἐβλεπα μέσα σισὺ τοῦ τὴ ζάλη,

καὶ ἄνοιγα ὀλόθερμα τὰ χέρια νὰ σὲ πιάσω,

χωρὶς νὰ ξέρω, ἢ δόστυχη, πῶς τότε θὰ σὲ χάσω!

Καὶ ἔφευγες . . . κ' ἐσιτάξα—τοῦ κάκου! ὦχ, ἀλήθεια

ποῦ τῶναιρό μου πνίγηκε σὶὰ παγερά σου σιγήθεια.

Δός μου το πάλι, δός μου το λίγες στιγμὲς νὰ ζήσω

νὰ πῶ πῶς ὠνέρευσθῃκα κι' ἐγώ, καὶ νὰ σ' ἀφήρω.

Μὰ ἔλα καὶ σὰ φάντασμα, μὰ ἔλα καὶ ὅαν ζάλη,

καὶ ὅς σὲ ἰδοῖν γιὰ ὄνειρο τὰ μάτια μου κλεισμένα.

πόσες φορές καὶ σ' ὄνειρο τὸ σιῆθός μας δὲν πάλλει!—

"Ελα μ' ἐμένα!

δ'.

"Ελα! ἐτούτη μου ἡ ψυχὴ ἀπάνω σου ν' ἀφήσῃ

τὴ θέρμη τῆς, τὴν κάθε εὐμορφία τῆς,

τὰ χάρια, τὰ φιλιὰ τῆς,

ποῦ ἀτέλειωτα θὰ δανεισθῇ σ' ὀλόκληρη τὴ φύσι.

"Ελα νὰ ἰδῇς μιὰ σκέψι ὅπου δάκρυ σιάζει

καὶ μιὰ καρδιά νὰ ἰδῇς ποῦ σπαρατταρᾷ γιὰ σένα.

"Ελα νὰ ἰδῇς ψυχὴ ποῦ ἀνατριχιάζει,

κι' ἀπὸ τὴ μυστικὴν ἀνατριχίλα

μέσα στὸν κῆπο ποῦ περνᾷ κι' ἔχω μπροστά μου ἔσένα

ταράζονται τῶν λουλουδιῶν τὰ φύλλα

καὶ ἓνα ἓνα πέφτουν μαραμμένα . . .

Λυπήσου κἄν τὰ λούλουδα, ἂν δὲν λυπᾷς ἐμένα!..

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ

